

Иван Вазов

Здравствуй, свете!

На годините, на скърбите под твара
клюмна ми главата оснежена;
но видях го вчера минзухара –
луч огря душа ми натъжена
и сърце ми трепет млад усети...
И аз рекох: здравствуй ново цвете!

В зима крача... Но животът още пази
за мен тайни чарове мамливи
и на битието в бурните талази
храбро плувам: над бърда сънливи
утром зърна ли го дневното светило
аз му шъпна: здравствуй, слънце мило!

Сняг над мене... но сърцето – жарко.
Не убиват ледните фъртуни
туй, що в мене е вечно, що е ярко,
ни в душа отзивчивите струни
и крилата песен пак засяга
моя бдящ дух: здравствуй, Музо драга!

Дни на заник... И се любя жежко
тоз мир, хор от плачове и песни
любовта с възторзите ѝ небесни,
на живота нектара, пелина
(близко ми е всичко човешко),
и на път – към тайний бряг да мина,
аз повтарям шепота на вековете:
здравствуй, сладки свете!

София, февруари 1910

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4520>]